

VIEŠPATS veda žmogaus žingsnius. Nors ir suklupty, jis neliks gulėti, nes VIEŠPATS padės jam atsikelti.
(Ps 37,23-24)

2010 m. rugpjūtis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys **Nr. 5 (101)**
Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn. ISSN 2029-512X

Bažnyčia buvo pilna mylinčių Dievą krikščionių

Kun. Raimondo Stankevičiaus – reformatų vaikų vasaros stovyklos „Dovydo giesmė“ dvasinio vadovo – pamokslas, pasakytas Nem. Radviliškio bažnyčioje stovyklos uždarymo pamaldose

Mieli krikščionys, brangūs broliai ir sesės Jėzujė Kristuje. Vėl ši Nemunėlio Radviliškio bažnyčia buvo pilna mylinčių Dievą krikščionių! Kada vėl čia bus tiek triukšmo? Malonaus, nuoširdaus, tikro, vaikiško. Bet Viešpaties garbei. Kada vėl čia matysime tiek krykštujančių ir tiek verkiančių vaikų? Ir netgi vadovų?

Dažnai apie žmogų sakoma, kad jį pažinsi iš jo darbų. Visą savaitę mes skaitėme Šventojo Rašto istorijas apie piemenį, šimtininką,

karo vadą ir, pagaliau, karalių Dovydą. Visa tai aprašyta pranašo Samuelio knygoje.

Tačiau šiandienos apmąstymui paimtos eilutės iš Psalmyno – 23 Dovydo psalmė.

Dovydo psalmės surašytos Šventajame Rašte – tai darbai, kuriuos mums paliko Viešpaties įkvėptas Dovydas, pagal kuriuos mes galime artimiau prie Jo prisiglausti, geriau suprasti Dovydo pergyvenimus, sielos liūdesį, kančias ir džiaugsmus.

Dovydas sako: „Viešpats – mano Ganytojas, man nieko netrūksta (Ps 23,1)“. Ar tikrai Dovydui nieko netrūko tuo metu? Drįstu suabejoti. Tačiau Dovydas puikiai suprato, kad Viešpats – jo Ganytojas, o kai Dievas yra Ganytojas, Vadovas, ar Tas, kuris tave vedžioja, globoja, saugo, – tikrai nieko netrūksta, arba visi rūpesčiai nublanksta.

Ar galime pasakyti, kad stovykloje šią savaitę mums nieko netrūko? Dabar dauguma sako, jog norėčiau dar nevažiuoti, dar pabū-

ti, norėčiau, kad stovykla tęstųsi. Vadinasi, tie nedideli sunkumai nublanko, išsityrė, užsimiršo, o išbandymai užgrūdino. Gal būt stovykloje kažko trūko, gal net – daug ko, tačiau nieko reikšmingo, nieko svarbaus ir nieko, kad mes negalėtume pasakyti kaip Dovydas sakė: „Viešpats – mano Ganytojas, man nieko netrūksta! (Ps 23,1)“.

Viešpats mus ganė šioje stovykloje, su viltimi ir tikėjimu sakau, jog Viešpats mus ganyt ir kai išvyksime iš šios stovyklos, tikiu, kad Viešpats mus ne kartą dar suves ir kitose vietose – pirmiausia, pamaldose, sekmadieninėse mokyklėlėse, o taip pat mintyse ir asmeninėse maldose.

Viešpaties takai – teismo takai. Juk ką Dievas numato – viskas įvyksta. Kaip mes besistengtume kažką pakeisti, Viešpaties planai nepakeičiami – nepakeičiami jokių galingųjų. Netgi galiūnas, milžinas Galiotas nesugebėjo nugalėti Dovydo, nes jaunasis Dovydas – nors tik piemu, nors ir žymiai silpnėnis savo jėga už Galiotą, tačiau

savo tikėjimu buvo stipresnis. Ir įtakingasis karalius Saulius kiek kartų bandė sužlugdyti Dovydą, bet Dovydo sąjungininkas buvo Viešpats, todėl savo psalmėje Dovydas ir gieda: „Nors einu per tamsiausią slėnį, nebijau jokio pavojaus, nes Tu su manimi. Tavo Ganytojo lazda ir vėzdas apgins mane. (Ps 23,4)“.

Kas yra ši Viešpaties lazda? Ir koks yra Dievo, mūsų Ganytojo, vėzdas? Mes Dievą dažnai išivaizduojame, kaip seneliuką ilga balta barzda, sėdintį ant debesies. Tokiam tikrai netinka lazda ir vėzdas. O jei dar pagalvosime apie šiuolaikinius ginklus: tankus, lėktuvus, bombas...

Tačiau Viešpaties lazda ir vėzdas stipresnis už bet kokius žmoniškų, žemiškų ginklus, už bet kokią žmonišką išmintį ar gudrybes. Viešpaties vėzdas yra Dievo žodis, kuris daro stebuklus, kuris stipresnis už bet ką, nes jis – Dievo. Dovydas visas savo pergales, visus žygius atliko tik Dievo vedamas ir visų nesėkmių išvengė su Viešpačiu.

Dovydas buvo ištikimas Dievui, Dovydas vykdė pažadus, kaip ir Jo draugas Jehonatanas. Būdamas atsakingas ir mylintis Dievą, Dovydas priėmė į savo šeimą visiškai nepatogų, nenaudingą prieš šeimą nari, luošių Mefį Bošetą. Ir jį padarė savo šeimos nariu.

Nagrindėdami Dovydo gyvenimo istoriją, mes negalime būti panašūs į jį išoriškai, tačiau galime pasimokyti iš jo asmeninių savybių, nes Dovydas sekė Dievu, kuriuo ir mes privalome sekti. Ir ne tik vaikų stovyklose, parapijose, ne tik bažnyčioje, bet ir kiekvieną dieną. Sekti ir pasitikėti Dievu, kaip Dovydas pasitikėjo, ir kaip Jėzus Kristus, netgi pačioje sunkiausioje dvasinėje būsenoje būdamas meldė Tėvo: „Tačiau tebūnie ne kaip aš noriu, bet kaip tu...“ (Mk 14, 37).

Pasitikėkime Viešpačiu ir pildysis Dovydo giesmės žodžiai: „Tik gerumas ir ištikimoji meilė lydės mane per visas mano gyvenimo dienas, ir aš visados gyvensiu Viešpaties Namuose“ (Ps 23,6).

Amen.

1 ir 2 psl. nuotraukose – momentai iš reformatų vaikų vasaros stovyklos Nem.Radviliškyje

Lietuvos reformatai išrinko naują vadovybę

Ilgąjį Joninių savaitgalį daugelis lietuvių sutiko išskylaudami, švėsdami, ilsėdamiesi. Reformatai per Jonines tradiciškai ne tik švenčia, bet ir intensyviai dirba: kaip ir kasmet, birželio 24 d. Lietuvos evangelikai reformatai rinkosi į eilinio Sinodo suvažiavimo antrosios dalies sesijas. Pagal reformatų Bažnyčios tvarką, jos vadovybė renkama trejiems metams. Šis Sinodas ypatingas tuo, kad buvo rinkiminis.

Sinodas prasidėjo laikinai einančio generalinio superintendente pareigas kun. Tomo Šerno malda, po kurios metinių reformatų susibūrimą pasveikino ir maloniai nudžiugino „Jungtinis reformatų jaunimo ir vaikų choras“ (tuo metu parapijos namuose vyko vaikų dieninė stovykla „Padovanok šypseną“, todėl aplink netrūko jaunatviško klegesio ir vaikiško, nuoširdaus džiaugsmo). Į Sinodo baigiamąsias sesijas Biržuose suvažiavo parapijų deleguoti atstovai, kuratoriai bei dvasininkai iš visos Lietuvos. Tą dieną kažkas galėjo pasigesti įprastinių užsienio svečių, tačiau verta paminėti, kad tuo pat metu intensyviai dirbo ne tik Lietuvos, bet ir pasaulio reformuotų Bažnyčių delegatai – JAV vyko istorinis dviejų didžiųjų pasaulio reformatų organizacijų jungtinis suvažiavimas Grand Rapids mieste. Ten buvo susibūrę dauguma reformatų Bažnyčių – Lietuvos reformatų partnerių – vadovai bei delegatai. Grand Rapids dirbo ir Lietuvos reformatų Bažnyčios deleguoti atstovai: kun. Rimas Mikalauskas bei kurt. dr. Renata Bareikienė.

Į Lietuvos evangelikų reformatų 2010 metų Sinodo baigiamąsias sesijas buvo susirinkę 5 dvasininkai, 7 kuratoriai ir 17 parapijų delegatų. Taip pat dalyvavo didelis būrys reformatų, kurie turėjo patariamojo balso teisę ir savo pasiūlymus galėjo išsakyti aukščiausiai evangelikų reformatų vadovybei – Sinodui.

Kadangi Sinodas susirinko į antrąją Sinodo sesijų dieną (pir-

mojoje jau buvo aptarti daugelis darbotvarkės klausimų), pagal bažnytinę teisę buvo renkama nauja ev. reformatų Bažnyčios vadovybė: generalinis superintendantas, vice-superintendantas, Sinodo Konsistorijos prezidentas ir viceprezidentas, Konsistorija ir Revizijos komisija. Po slapto balsavimo ir rezultatų paskelbimo paaiškėjo, kad Sinodo valia buvo išrinkti:

generaliniu superintendentu – kun. Tomas Šernas,

vicesuperintendentu – kun. Rimas Mikalauskas,

Konsistorijos prezidentu – kuratorius dr. Mykolas Mikalajūnas,

Konsistorijos viceprezidentu – kun. Raimondas Stankevičius.

Prie iki šiol Konsistorijoje dirbusių ir vėl į ją išrinktų narių: kun. Rimo Mikalausko, kun. Sigitos Švamberienės, Danguolės Kairie-

nės bei Petro Romualdo Puodžiūno prisijungs naujai išrinkti nariai kun. Tomas Sakas ir teisininkė Eglė Grucytė. Sinodas dar išrinko Revizijos bei Mandatų komisijas.

Sinodas baigėsi iškilingomis pamaldomis su Viešpaties Vakarine. Pamokslą pasakė naujai išrinktas Lietuvos evangelikų reformatų generalinis superintendantas kun. Tomas Šernas. Nors oras nebuvo labai šiltas, tačiau tikinčiųjų širdis visą dieną šildė bendras sutarimas, santarvė, geranoriškumas. Po Agapės Biržų parapijos namuose Lietuvos reformatai išsiskirstė po parapijas su tvirtu tikėjimu, kad einama Viešpaties nurodytu keliu, ir kad visi sunkumai, išbandymai, rūpesčiai ir džiaugsmas tikinčiam žmogui tik į gerą.

Kun. Raimondas Stankevičius
Sinodo sekretorius

Pasaulio reformatų suvažiavimas Amerikoje

“Unity of the Spirit in the Bond of Peace“

„Dvasios vienybė saugoma taikos ryšiais“

JAV, Grand Rapids mieste (Mičigano valstija), Kalvino universiteto studentų miestelyje birželio 18-28 dienomis vyko dviejų didžiausių Pasaulio reformatų sąjungų susijungimo suvažiavimas: jungėsi Pasaulio reformuotų bažnyčių aljansas (*World Alliance of Reformed Churches*, sutrumpintai – WARC, gen.sekretorius kun. dr. *Setri Nyomi*, prezidentas kun. dr. *Clifton Kirkpatrick*) ir Reformuotų ekumeninė taryba (*Reformed Ecumenical Council*, sutrumpintai – REC, gen.sekretorius dr. *Richard L. van Houten*, prezidentas kun. dr. *Peter Borgdorff*).

Suvažiavime dalyvavo apie 1000 delegatų iš 108 pasaulio šalių ir atstovavo daugiau nei 120 vietinių nacionalinių ar regioninių reformatų ir presbiterionų Bažnyčioms, tarp jų 39 Europos Bažnyčioms iš 27 valstybių. Daugiausia valstybių atstovavo Afrikos kontinento reformatai: iš 64 nacionalinių arba regioninių Bažnyčių. Delegatų gausiausia buvo iš Azijos: atstovaujama buvo 72 Bažnyčioms iš 14 valstybių. Daugelyje šių kontinentų valstybių yra daugiau nei 2 ar 3 tos

pačios konfesijos Bažnyčios. Taip atsitiko dėl skirtingų tautybių, kultūrinių skirtumų ar dėl istorinių Bažnyčios misijos sąlygų.

Iš viso suvažiavime buvo atstovaujami 8 geografiniai pasaulio: Europos, Azijos, Afrikos, Karibų, Lotynų Amerikos, Šiaurės Amerikos, Artimųjų Rytų ir Ramiojo vandenyno (*Pacific*) regionai.

Be delegatų dirbo daugybė jaunuolių savanorių, kurie darė viską, kad suvažiavimo darbas vyktų sklandžiai: daugino dokumentus, nešiojo lagaminus, maitino, ruošė kultūrines programas ir t.t.

Iš Lietuvos evangelikų reformatų suvažiavime dalyvavo Lietuvos evangelikų reformatų Sinodo pasiųsti delegatai:

Lietuvos evangelikų reformatų Konsistorijos prezidentė dr. Renata Bareikienė ir Lietuvos evangelikų reformatų generalinis superintendentas kun. Rimas Mikalauskas. Suvažiavime buvo ir daugiau Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios atstovų. Biržų evangelikų reformatų parapijietė Renata Mikalauskienė suvažiavime dalyvavo viešnios teisėmis.

Suvažiavime taip pat dirbo trys savanoriai iš Lietuvos: Donalda Sinkutė (buv. Biržų, dabar Vilniaus parapijietė), Gabija Ramšaitė (Vilnius) ir Žydrūnas Kamarauskas (buv. Švobiškio, dab. Vilnius). Lietuvių evangelikų reformatų Bažnyčiai emigracijoje atstovavo delegatė diakonė Erika Brooks. Ji aktyviai dalyvavo suvažiavimo pasiruošimo darbuose.

Delegatai dirbo atskirose Teologijos, Ekumenijos, Teisingumo ir ekonomikos, Dvasinio atsinaujinimo, Vadovų ir jaunimo ugdymo, Misijų ir kitose sekcijose. Jose buvo ruošiami programiniai dokumentai pasaulinei reformatų unijos vadovybei. Suvažiavime buvo gausu įvairių temų susitikimų, kuriuose delegatams ir svečiams buvo sudarytos geros sąlygos bendrauti, pažinti daugiakultūrę reformatų krikščionišką tradiciją. Vyko bendri posėdžiai, Biblijos studijos ir regionų delegatų posėdžiai.

Naujoji susienyta pasaulio reformatų sąjunga vadinasi Pasaulinė reformuotų bažnyčių unija (*The World Communion of Reformed Churches – WCRC*) ir jungia 80 milijonų krikščionių reformatų 108 pasaulio šalyse iš 230 reformuotų, presbiterionų, kongregacinių ar jungtinių Bažnyčių, tęsiančių 16 amžiaus Jono Kalvino, Džono Nokso, Ulricho Cvinglio ir kt. Reformacijos tradicijas.

Posėdžių metu buvo priimta naujos organizacijos Konstitucija, išrinktas prezidentas ir keturi viceprezidentai. Pirmuoju jungtinės pasaulio reformatų organizacijos prezidentu išrinktas indų kilmės dvasininkas kun. dr. Jerry Pillay, Pietų Afrikos Jungtinės presbiterionų Bažnyčios vadovas ir Afrikos WARC regiono tarybos vadovas. Išrinkti 4 viceprezidentai: kun. Lu

Yueh Wen iš Taivano presbiterionų Bažnyčios. Pasaulio reformuotų bažnyčių aljanse jis kuravo jaunimo reikalus. Juodaodė dvasininkė iš Jamaikos Yvette Noble Bloomfield, buvusi WARC Karibų regiono sekretoriaus pavaduotoja; kun. Bas Plaisier iš Nyderlandų protestantiškos Bažnyčios, buvęs WARC vykdomojo komiteto narys, ilgą laiką tarnavęs misijoje Indonezijoje ir dr. Helis Barraza Diaz iš Kolumbijos presbiterionų Bažnyčios, Kolumbijos reformatų universiteto rektoriaus pavaduotojas, buvęs WARC vykdomojo komiteto narys. Atsakingu už naujos organizacijos finansinius reikalus, generaliniu išdininku buvo išrinktas kun. dr. Gottfried Locher, Šveicarijos reformatų Bažnyčios dvasininkas, buvęs WARC viceprezidentu nuo Europos regiono.

Regiono delegatų susitikimuose, komisijose bei plenariniuose posėdžiuose buvo kalbama apie naujos pasaulinės reformatų organizacijos veiklos kryptis, pačios organizacijos struktūrą. Buvo keliamas klausimas dėl organizacijos centrinės vadovybės būstinės perkėlimo iš šiuo metu labai prabangaus miesto Ženevos į kurį kitą pasaulio regioną. Akivaizdu, jog reformuotų krikščionių daugumą sudaro Afrikos ir Azijos, taip pat smarkiai auga Pietų Amerikos reformuotos Bažnyčios. Buvo siūloma naująją vadovybės būstinę perkelti į daug erdvesnes bei pigiau nei Ženevoje išlaikomus centrus Brazilijoje ar Azijoje, tačiau realiausiu pasiūlymu laikoma, jog naujos organizacijos vadovybės būstinei tiktų Pietų Afrikos Respublika. Kol kas vadovybė lieka Ženevoje ir per ateinančius dvejus metus buvęs WARC generalinis sekretorius kun. dr. Setry Nyomi eis naujos organizacijos generalinio sekretoriaus pareigas. Po dviejų metų bus šaukiamas naujas Pasaulinis suvažiavimas, kuris spręs ką rinkti į generalinio sekretoriaus pareigas ir kur turėtų būti naujosios vadovybės būstinė.

Po uždarymo pamaldų ir grandiozinio pobūvio delegatai ir svečiai iš viso pasaulio reformatų ir

presbiterionų Bažnyčių išsivažinėjo po įvairias Amerikos vietines bažnyčias ir dalyvavo sekmadienio pamaldose.

Naujosios Bendrijos sekretoriatas kol kas dirbs Šveicarijoje, Ženevoje.

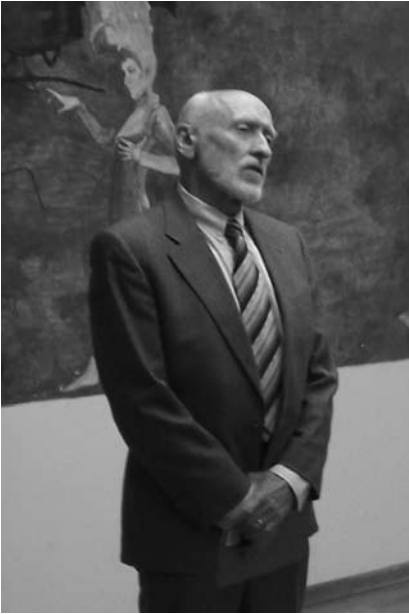
Daugiau galima sužinoti apsilankius svetainėje: <http://www.reformedchurches.org>.

Pagal informaciją interneto puslapiuose parengė
D. Gudliauskienė

Paroda „Lietuviška reformatų periodinė spauda“ (1911 – 2010)

Birželio 9 d. Lietuvos technikos bibliotekoje Vilniuje (Šv. Ignoto g. 6) įvyko parodos „Lietuviška reformatų periodinė spauda: 1911-2010“, kurią suorganizavo Vilniaus reformatų parapijos taryba, pristatymas. Paroda veikė iki liepos 1 d.

Pranešėjas Mykolas Mikalajūnas

Religinės periodinės spaudos pradžia Lietuvoje laikoma XIX a. pradžia, ypatingą reikšmę lietuvių tautos istorijoje įgavusi lietuviškos spaudos draudimo laikotarpiu. Knygnešių platinami konfesiniai spaudiniai gelbėjo žmones nuo beraštiškumo, lietuvių kalbos nemokėjimo. Pirmuoju lietuvišku periodiniu leidiniu laikomas Mažojeje Lietuvoje leisti „Nusidavimai Dievo Karalystėje“, skleidę lietuvišką žodį, skatinę lietuvių kalbos puoselėjimą. Nuo to laiko evangelikų periodika labai išsiplėtė ir išsivystė.

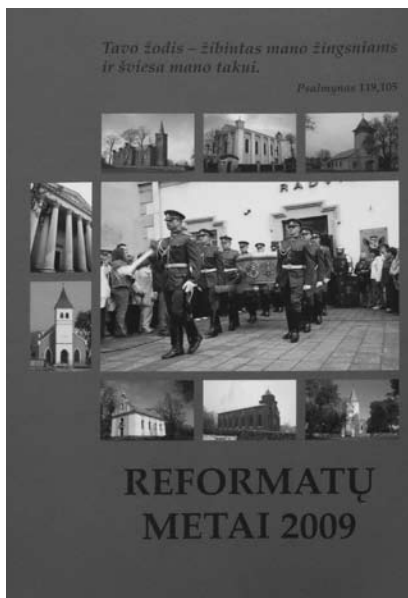
Parodoje, kuri skirta Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo ir

Vilniaus reformatų bažnyčios grąžinimo tikintiesiems 20-mečiui, pateikiama Lietuvos reformatų periodinės spaudos nuo 1911 m. iki šių dienų apžvalga. Tai pirmasis reformatų laikraštis „Pasiuntinys“ (1911 – 1913 m.), tarpukario Lietuvoje leisti „Mūsų žodis“ (1922 – 1934 m.) ir „Sėjėjas“ (1926 – 1940 m.) bei JAV išeivijos lietuvių reformatų žurnalas „Mūsų sparnai“ (nuo 1951 m.). Gausi pavadinimų reformatų periodika po 1990 m. Tai ir atnaujintas „Sėjėjas“, ir „Reformatų žinios“ bei „Reformatų žurnalas“, Kauno reformatų bendruomenės biuletėnis, vilniečių „Apmąstymai“ ir Kėdainių „Esam!“ ir kt. Geriausiai laiko išbandymus atlaikė „Apžvalga“ ir nuo 1998 m. iki šios dienos Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos leidžiamas „Vilniaus reformatų žinios“. Šių metų gegužės mėnesio numeris – 100-asis.

Ypatingo dėmesio sulaukė paskutinis Lietuvos evangelikų reformatų leidinys – almanachas REFORMATŲ METAI 2009 - dar spaudos dažais kvepiantis leidinys buvo akimirksniu išgrabstytas... Tai rodo kaip visi nori kuo daugiau informacijos apie visos Lietuvos reformatų parapijų gyvenimą, istorinių žinių bei teologinių pamąstymų...

Į renginį gausiai rinkosi Vilniaus evangelikai reformatai ir kiti lietuviška periodine spauda besidomintys vilniečiai. Šiltą pasveikinimo žodį susirinkusiems tarė Lietuvos technikos bibliotekos direktorius Kazys Mackevičius. Kun. Raimondas Stankevičius į susirinkusius kreipėsi malda iš 1910 m. St.Dagilio išleisto Giesmyno su maldų priedais. Išsamiai ir nuotaikingai periodinės spaudos leidybą 1911 – 2010 m. apžvelgė LERB kuratorius dr. Mykolas

Mikalajūnas, neužmiršęs padėkoti studentei Viktorijai, kurios diplominiam darbui surinkta medžiaga subrandino idėją surengti šią parodą.

Prasmingai nuskambėjo Vilniaus reformatų choro „Giesmė“ pagiedotos giesmės: Mažvydo „Gyvenimą tas turės“, senovinė prūsų giesmė „Padėkokime Viešpačiui“, V.K.Banaičio harmonizuota liaudies giesmė „Vis kovoki“ ir senovinė airių giesmė „Palaimos linkėjimas“. Jaunajai kartai atstovavo Lietuvos muzikos ir teatro akademijos studentas – pianistas Giedrius Nakas, pagrojęs J.S.Bacho Preludiją ir fugą iš „Gerai temperuoto klavyro“.

Parapijos taryba reformatų vardu nuoširdžiai dėkojo parodos rengėjoms: Kristinai ir Eglei, Technikos bibliotekos direktoriui K. Mackevičiui ir vyresniajai bibliotekininkei Vilijai Vygovskienei už šiltą priėmimą ir nuoširdžią pagalbą organizuojant šį renginį, „Vilniaus reformatų žinių“ leidėjai Dalijai ir dizaineriui Vaivai, choro „Giesmė“ vadovei Janinai Pamarnackienei ir visiems kitiems, kurie prisidėjo prie šio netradicinio renginio suorganizavimo ir pravedimo.

Dar ilgai susirinkusieji nesiiskirstė ir bendravo prie kavos ar arbatos puodelio, dalijosi išpuodžiais ir mintimis apie būsimus renginius...

REFORMATŲ METAI – naujas bendruomenės gyvenimo metraštis

Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčia *Unitas Lithuaniae* 2009-ieji buvo dosnūs įvykiais (Kalvino metai, Radvilų palaikų iškilmingas perlaidojimas Dubingiuose, evangelikų reformatų tikėjimą išpažinusio Simono Konarskio 170 mirimo metinės, dr. Dainoros Pociūtės monografijos „Maištininkų katedros: ankstyvoji reformacija ir lietuvių-italų evangelikų ryšiai“ sutiktuvės ir kt.). Šie įvykiai vienaip ar kitaip buvo nušviesti internetiniame tinklalapyje www.ref.lt ir kas mėnesį išeinančiame leidinyje „Vilniaus reformatų žinios“. Tačiau ne visi mūsų Bažnyčios nariai naudojami internetu, ne visi turi galimybės skaityti ir Vilniaus parapijos leidžiamą laikraštį. Todėl šių metų vasario mėn. Konsistorija apsvarstė ir pritarė pasiūlymui kasmet leisti Lietuvos evangelikų reformatų almanachą „Reformatų metai“. „Tikiu, kad leidinys ne tik fiksuos Bažnyčia svarbias datas ir įvykius – tą darė kelerius metus (nuo 2001 iki 2007 metų) ejęs leidinys „Apžvalga“, bet atliks šviečiamąją bei reprezentacinę funkciją – „Reformatų metai“ bus ne tik tikėjimo sesių ir brolių laukiamas leidinys, bet ir geriausia dovana mūsų svečiams bei liudijimas, kad esame pilnavertė, pilnakraujė krikščioniška bendruomenė“, – sako leidinio redaktorė, žurnalistė Aurelija Arlauskienė.

Almanachas „Reformatų metai 2009“ plačiai apžvelgia svarbiausią metinį Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios *Unitas Lithuaniae* įvykį – Sinodą, supažindina su Bažnyčios veikla, tais metais turtinga įvykiais.

Pastaruoju metu daug kalbama apie lietuvių evangelikų reformatų Bažnyčios susiskaldymą. Čia rasite atvirą kun.Rimo Mikalausko pokalbį apie tai, kas iš tikrųjų vyksta šioje negausioje, tačiau

galias tradicijas turinčioje religinėje bendruomenėje. O kun. Tomas Šernas padės atsakyti į klausimą liberali ar ortodoksinė yra Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčia.

Almanache daug vietos skiriama Didžiajam Reformatoriui Jonui Kalvinui, kurio 500 metų jubiliejų 2009 metais minėjo pasaulis. Lietuvos reformatai šią iškilią datą pažymėjo projektu „Kalvinas – netradicinėse erdvėse“, Kalvino žodžiai skaityti dvaruose, kaimo sodybose, bažnyčiose.

Leidinyje aprašyti kunigaikščiai Radvilos ir jų evangeliško tikėjimo pagrindai, taip pat nušviestas bene svarbiausias 2009-ųjų rudens įvykis – Radvilų giminės atstovų palaikų perlaidojimas Dubingių piliavietėje. Dar kartą prisimenama, kodėl perlaidojant kunigaikščių Radvilų atstovų, išpažinusių reformatų tikėjimą, palaikus Dubingiuose atlikti religinių apeigų nebuvo pakviesti čia pat buvę Lietuvos reformatų Bažnyčios dvasininkai, taip pat kunigai – reformatai iš Lenkijos, Vokietijos, Švedijos, Prancūzijos, JAV.

Almanachas informuoja apie 2004 m. reformatų Konsistorijos įsteigtos viešosios įstaigos „Vaiko užuovėja“, kur 2009 metų pradžioje gyveno 35 vaikai, iš kurių 15-ai buvo nustatyta nuolatinė globa, veiklą. Taip pat rašoma apie reformatų jaunimo draugiją „Radvila“, organizuojančią daug įdomių renginių, Vilniaus reformatų chorą „Giesmė“, jau 20 metų garsinančią evangeliškąją muziką.

Almanache gausu informacijos apie tikėjimo brolius užsienyje, spausdinamos nuomonės. Ir, žinoma, pamokslai.

Leidinyje už auką platinamas Lietuvos evangelikų reformatų bažnyčiose.

Eilinė – Neeilinė Giesmių šventė Žeimelyje

2010 metų evangeliškuoju bažnyčių Giesmių šventė buvo skirta ne tik organizatorės – Lietuvos Evangeliškos Bažnytinės Muzikos Sandraugos 15- os metų sukakčiai paminėti, bet taip pat Lietuvos Respublikos Nepriklausomybės 20- ečiui bei vienos iš seniausių Lietuvos teritorijoje – Žeimelio liuteronų parapijos įkūrimo 470 metų Jubiliejui.

Žeimelis – miestelis Pakruojo rajone, išsistatęs mūriniais pastais Beržtalio upelio kairiajame krante, 4 km nuo Latvijos sienos. Tai vienas seniausių Lietuvos miestelių. Istoriniuose šaltiniuose jau paminėtas 1500-aisiais metais. Per miestelį ejo pirklių kelias iš Prūsijos į Livoniją. Žeimelis – urbanistikos paminklas. XVII a. vidury miestelio centre susiformavo gotikinė aikštė, iš kurios gatvės veda į Bauskę, Joniškį, Pasvalį ir Pakruojį. Aikštės akcentas – Didžioji ir Mažoji karčemos, kurių galai buvo pritaikyti gynybai. Didžioji statyta iš molio. Mažoji smuklė statyta XIX a. – joje įsikūręs krašto muziejus „Žiemgala“, kuriame sukaupta daug medžiagos apie Žiemgalos krašto istoriją ir kultūrą. Jame žinių apie reformatų Bažnyčios

kuratoriaus Mykolo Mikalajūno protėvių statytą vandens malūną ieškojo vilniečiai ir surado... ne vandens, o vėjinio malūno, statyto 1880 m. Mikalajūno, piešini.

Miestelyje šimtmečius viena greta kitos sugyveno keturios religinės bendruomenės: ev. liuteronai, katalikai, sentikiai ir žydai, turėję savo maldos namus.

Istoriškai daugelis Žeimelio gyventojų buvo liuteronai. Tik 1826 m. latvis liuteronas dvarininkas Peteris Petrauskas, pagerbdamas savo žmoną katalikę, šiaurinėje miestelio dalyje pastatė mūrinę katalikų Šv. Petro ir Povilo bažnyčią.

Birželio 5-ą į Žeimelį suvažiavusiems evangeliškuoju bažnyčių chorams, ansambliams, orkestrams iš Vilniaus, Kauno, Klaipė-

dos, Kretingos, Tauragės, Šilutės, Pagėgių, Žemaičių Naumiesčio svarbiausias objektas – Liuteronų bažnyčia – Giesmių šventės vieta. Reformatams atstovavo Vilniaus ev. reformatų choras „Giesmė“, vadovaujamas dirigentės Janinos Pamarnackienės, o panevėžiečiai dalyvavo kaip svečiai.

Pirmoji medinė Žeimelio liuteronų bažnyčia, valdant Livonijos ordinui, kaip privati, buvo pastatyta 1540 m. Diunamindo (Daugavgrivos-Jūrmalos) seniūno Kasparo fon Tyzenhauseno. Joje 1761 m. lapkričio 27 d. buvo pakrikštytas žymus Rusijos karvedys feldmaršalas Michailas Barklaj de Tolis, gimęs Pamūšio dvare (Pakruojo rj.), Rygos mero sūnaus Bogdano šeimoje.

Dabartinė gotiško stiliaus akmens mūro bažnyčia statyta 1761-1793 metais, kunigaujant generaliniam senjorui Konradui Šulcui (jis palaidotas po bažnyčios sakykla). Bažnyčios bokštas pastatytas 1889-1890 m., erdvi klebonija – 1862 m.

1753-1759 metais Žeimelyje tarnavo latvių rašytojas ir tautosakos rinkėjas, kunigas Gothardas Frydrichas Stenderis (1714-1796), vokiškai parašęs pirmąją latvių kalbos gramatiką.

Žeimelio parapijiečiu buvo ir Gedučiuose gyvenęs žymus Lietuvos fizikas-chemikas, pirmasis parašęs elektrolizės teoriją, sukūręs fotochemijos pagrindus, Teodoras Grothusas (1785-1822).

Praeitame amžiuje Žeimelio parapijoje apie 20 metų tarnavo liuteronų kunigas – kankinys, senjoras Erikas Leijeris (1906-1951). Jis, kaip ir reformatų kunigas Jonas Mizaras, protestavo prieš sovietų savivalę: kai 1949 metais norėta Joniškio ev. liuteronų baž-

Choras prie 1923 m. Žeimelio perdavimą Lietuvai įamžinti pasodinto ažuolo.

Atminimo įrašas po sakykla palaidotam bažnyčios statytojui kun. Konradui Šulcui.

nyčią paversti grūdų sandėliu, kun. E. Leijeris nusiuntė protesto telegramą Stalinui. Trumpam bažnyčia buvo gražinta tikintiesiems, bet po poros mėnesių kun. E. Leijeris buvo suimtas ir ištremtas į Michailovkos lagerį Sibire, iš kurio negrižo. Lietuvai atgavus nepriklausomybę, jo atminimui gatvė priešais Žeimelio ev. liuteronų bažnyčią pavadinta E. Leijerio alėjos vardu.

XIX-oji Giesmių šventė buvo šiek tiek kitokia nei buvome įpratę matyti: buvo nutarta surengti kaip Šventines pamaldas, kai chorai gieda grupelėmis ar po vieną per liturgines pamaldas, atsisakyta atskirų pasirodymų. Renginys sutrumpėjo, neteko nei atlikėjams, nei klausytojams nuobodžiauti – visi tapo pamaldų dalyviais.

Pamaldos prasidėjo, kaip visada, šventine eiseną iš Žeimelio istorinės aikštės, skambant varpui ir visiems giedant „Tvirkiausia apsaugos pilis yra mums Viešpats Dievas“. Miestelis tikriausiai pirmą kartą viešai išgirdo protestantų himną...

Gražūs, informatyvūs plakatai apie Giesmių šventę sukviėtė daugybę klausytojų – pamaldų dalyvių, tad, nors ir erdvi Žeimelio liuteronų bažnyčia, sėdimų vietų nepakako, miestelėnai kantriai išstovėjo vos ne tris valandas.

Pamaldų liturgijoje skambėjo

Švedų dūdų orkestras

Gegužės 13-16 d. į Lietuvą buvo atvykę pasisvečiuoti ir su Reformatų Bažnyčios parapijomis užmegzti glaudesnius ryšius svečių grupė iš Švedijos, Missionkyrkan Vaxjo parapijos.

Svečiai – iš 28-ių įvairaus amžiaus žmonių sudarytas pučiamųjų orkestras „VM-Brasnet“ ir juos lydintys draugai, giminės. Orkestras, vadovaujamas dirigento Leif Pettersson, koncertavo visose parapijose, kuriose lankėsi: kavinėje „Retro avenue“, Kaune; Lietuvos liaudies kultūros centro salėje, Vilniuje; po pamaldų reformatų bažnyčioje, Biržuose. Svečiams buvo surengtos ekskursijos po Kauną, Vilnių, Biržus, susitikimas VšĮ „Vaiko užuovėja“.

Švedus globojo mūsų šaunūs jaunimas, atsakingos: Kaune – Eglė Grucytė, Vilniuje – Aida Rabačiauskienė, Biržuose – Jūratė Kiškienė.

Vilniuje po koncerto dar buvo susitikimo vakaras su parapijiečiais.

Gaila, kad orkestras neturėjo programėlių, tad negaliu išvardinti grotų kūrinių, nes pavadinimai švedų kalba sunkiai įsimenami. Dominavo švedų muzika: buvo

pagrotas naujasis švedų himnas, bažnytinės muzikos kūriniai, kai kuriose atliktose pjesėse girdėjosi švedų liaudies melodijos, buvo pagroti Gelbėjimo armijos maršai. Visus sužavėjo jaunojo orkestranto trimitu sugrota solo partija. Apie orkestrą, kas jame groja šiek tiek pasakojo švedus lydėjusi lietuvė. Ji atkreipė dėmesį, kad orkestre groja įvairių kartų neprofesionalūs muzikantai, repetuojantys laisvalaikio. Gaireles prie gaidų pultų su orkestro emblema „VM-Brasnet“ išsiuvinėjo viena vyresnio amžiaus orkestrantė, grojanti kolektyve jau daug metų kartu su savo vyru.

Orkestrantai ne tik puikiai grojo, bet ir, besibaigiant vakaronei Vilniuje, darniai, subtiliai pagiedojo keletą giesmių, dainų. Gaila, kad mūsų „Giesmės“ choristai po koncerto greitai išsiskirstė ir nepabendravo, nepamuzikavo su svečiais, o jie tikėjosi...

D. Gudliauskienė

Sėkmingai apgintas diplominis darbas apie evangelikus reformatus

Vilniaus ev. reformatų parapijos narė Viktorija Liauškaitė tapo diplomuota žurnaliste – jai birželio 18 d. Vilniaus universiteto šv. Jonų bažnyčioje iškilmingai įteiktas diplomai ir suteiktas komunikacijos ir informacijos bakalauro laipsnis. Paprasčiau sakant, Viktorija tapo diplomuota žurnaliste. Džiugu, jog

absolventė savo diplominio darbo temą pasirinko iš bendruomenės gyvenimo.

Baigiamasis darbas sudarytas iš dviejų dalių: teorinės ir kūrybinės. Teorinėje dalyje analizuojami du evangelikų leidiniai „Vilniaus reformatų žinios“ ir „Lietuvos evangelikų kelias“, leisti pastarąjį dešimtmetį (1998-2008 metais). Ypatinę reikšmę turi V. Liauškaitės kūrybinė diplominio darbo dalis – „Didūs tikėjimu“, nes čia pateikiamas publikacijų ciklas apie evangelikų reformatų bendruomenę ir jos istoriją Lietuvoje. Kalbinti įvairūs žmonės, kuriuos jungia ev.reformatų tikėjimas. Per jų asmeninę patirtį siekta atskleisti ev. reformatų tikėjimą, bendruomenės ypatumus ir jos narių vykdomą veiklą.

„11 parapijų... Vaikų namai... Jaunimo draugija... Choras... Projektai... Už visų šių žodžių slypi Žmogus, didis savo tikėjimu. Tikėjimu, įžiebiantiu didžiulę viltį, meilę, tirpdančiu savanaudiškumą ir sėjančiu brolybės sėklą, – rašoma darbe, – reformatai nemėgsta kalbėti: beveik penkių amžių patirtis, kurioje būta ir persekiojimų, ir

kruvinų susidorojimų – atvirus pasakojimus apie tikėjimą, patirtį, tradicijas rakina kažkur galugerklį. Reformatai nesigiria gerais darbais, nes yra įsitikinę, kad tokius darbus reikia daryti tyliai, nereikalaujant jokios padėkos. Ir mintis apie savo kelią į tikėjimą jie dažniausiai bevelija pasilaikyti sau, o jeigu ir pasakoja, tai labai dažnai esmė lieka kažkur šalia žodžio“.

Viktorijai pavyko nuoširdžiai pakalbinti kunigus Rimą Mikalauską ir Tomą Šerną. Jos pokalbininkė buvo ir kunigė Sigita Švambarienė, teologijos studentas bei lektorius Evaldas Tamariūnas, garbaus amžiaus Kėdainių parapijos narė Zelma Jodinskienė. Papasakota ev.reformatų draugijos „Radvila“ atsiradimo tarpukario Lietuvoje istorija ir jos veikla šiandien. Imtas interviu iš šios draugijos vadovės Eglės Mekaitės ir draugijos valdybos nario Merūno Jukonio. Neliko nepastebėti Vilniaus reformatų choras „Giesmė“ bei 2009 - aisiais, Jono Kalvino metais, vykę ev. reformatų renginiai.

InfoRef.lt

◀ atkelta iš 9 p.

giesmės iš mišių: St. Šimkaus (Intreut, Gloria, Credo, Sanctus, Benedictus, Agnus Dei, Benedictio), Fr. X. Gruberio (Kyrie ir Credo), L. Abariaus (Gloria ir Benedictus), B. Budriūno (Šventas), E. Meškausko (Dievo avinėli), P. Bagdonavičiaus (Palaiminimas) bei Č. Sasnausko „Apsaugok Aukščiausias“.

Prasmingą pamokslą, pritaikytą Šventei ir susietą su Žeimelio bažnyčios istorija, pasakė LELB vyskupas Mindaugas Sabutis, kvietęs įsiklausyti į žodžius, užrašytus po altoriaus paveikslu „Tai padariau dėl Tavęs, o ką Tu padarei dėl manęs?“. Skaitinius iš Šventojo Rašto skaitė kunigai liuteronai: Juozas Mišeikis, Reinholdas Moras, Ar-

vydas Malinauskas, reformatas Raimondas Stankevičius ir kt.

Kadangi pamaldos šventinės – su Viešpaties Vakariene, tai be liturginių giesmių, dalinant duoną ir vyną, dar giedojo Vilniaus ev. liuteronų choras, vad. Astos Saldukienės ir griežė Klaipėdos ir Šilutės ev. liuteronų parapijų jungtinis dūdų orkestras, vad. Irenos Šemeklienės.

Pamaldos baigtos bendra Padėkos malda ir vyskupo palaiminimu.

Pasibaigus liturgijai, Šventės dalyvius, svečius pasveikino Pakruojo savivaldybės mero pavaduotojas Romas Medzveckas, Žeimelio seniūnas Algirdas Budnikas, Šiaurės Elbės Bažnyčios Vokietijoje

atstovė, kunigė Christa Hunzinger. Šventės rengėjams: LEBMS vadovams Laurai Matuzaitėi Kairienei, Bronislovui Skirgilui, chorų, ansamblių, orkestrų vadovams padėkos žodžius tarė parapijos kunigas J. Mišeikis.

Šventė Žeimelyje užbaigta airių „Palaimos palinkėjimu“ ir tradicine Giesmių švenčių pabaigimo giesme – „Taigi imk mano ranką“.

Ir vėl tradicinis vieni kitiems palinkėjimas ir viltis susitikti 2011-ųjų metų Giesmių šventėje!

Vilniaus „Giesmė“ choristė
D. Gudliauskienė

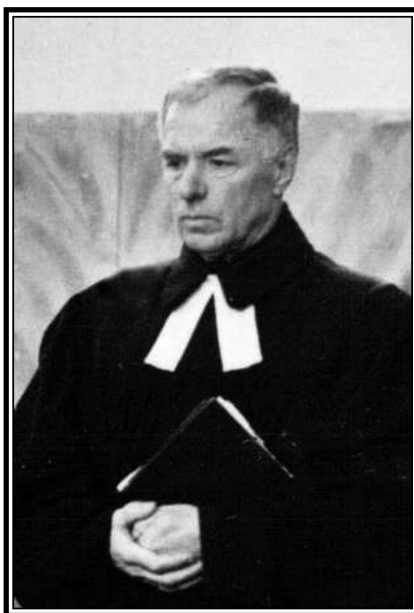
Kunigas senjoras PETRAS ERNESTAS ČEPAS

(1921 09 22 - 2010 05 23)

„Tavimi pasitikiu, VIEŠPATIE, sakau: „Tu mano Dievas. Tavo rankose mano likimas“ (Ps 31,15-16a) – cituodamas šią Dovydo psalmės eilutę kunigas Petras Ernestas Čepas yra sakęs, jog išivaizduoja savo prabėgusį gyvenimą kaip upės vandenį, kurio tikslas išlieti į jūrą ir pasiekti Amžinybės vandenyną. Jis ragino nepasiduoti laikui, neleisti jam viešpatauti, būti savo laiko valdovu ir mums skirtą gyvenimą pragyventi ruošiantis Amžinybei...

Sekminių sekmadienį, prieš vidurdienį, nustojo plakusi emerito kunigo senjoro Petro Ernesto Čepo širdis. Petras E. Čepas kartu su broliu dvyniu Jonu gimė 1921 m. rugsėjo 22 d. Augo mažąžemių šeimoje, Medeikių kaime. Čia gražiai sugyveno ir bendravo evangelikai reformatai, Romos katalikai ir baptistai. Nesijautė religinės trinties tarp skirtingų konfesijų. Užėjus karui ir artėjant antrai bolševikinei okupacijai, Petras Čepas stėjo karo tarnybon ir lietuvių savignos karinį junginį. Pokariu dėl to buvo sovietinės valdžios įkalintas, bet iš įkalinimo Rusijoje pabėgo. Brolis Jonas Čepas netarnavo lietuviškame junginyje, todėl išvengė įkalinimo, bet buvo paimtas į frontą Raudonosios armijos gretose ir žuvo netoli Berlyno. Petras Čepas, sugrįžęs iš Rusijos kurį laiką slapstėsi, kol legalizavosi, sukūrė šeimą ir apsigyveno Braškių kaime, netoli Medeikių. Čia buvo gerbiamas kaip kruopštus ir geras siuvėjas. Braškiuose vedė Eugeniją Petronytę ir sulaukė dukters Laimos, o vėliau, Medeikiuose, gimė sūnūs Vilius ir Jonas. Gyvendamas Medeikiuose dirbo įvairius tarnautojo darbus.

Petras Čepas jau būdamas subrendęs šeimos vyras buvo pašauktas ir stėjo tarnybon, tik jau

po Kristaus kariuomenės vėliava, evangelikų reformatų dvasininko pareigose.

Savo tarnybą Bažnyčioje pradėjo vienu iš sunkiausių laikotarpiu, aitrinamą ir šeimyninių tragedijų - dukters Laimos ir sūnaus Jono netekčių. Evangelikų reformatų Bažnyčiai buvo belikęs vienintelis, jau garbaus amžiaus kunigas Povilas Jašinskas, kuriam be gausiausios Biržų parapijos teko patarnauti dvasininkų netekusiose Nemunėlio Radviliškio, Papilio ir Švobiškio parapijose. Ten, kur ateistinė valdžia neišdrįso užsklęsti bažnyčių durų tikintiesiems. Reformatai matė, kad kunigui P. Jašinskui trūks plyš reikia pagalbininkų.

O tuometiniame antireliginės propagandos sukuryje tapti dvasininku buvo labai nelengva. Vienas kitas atsirasdavo, bet neįtikdavo valdžiai. Ši be jokių skrupulų kišosi į religinį gyvenimą, darė kliūtis mokytis ir ruošti dvasinei tarnystei. Petro Čepo ryžto siekti mokslo ir praktikuotis šalia kun. P. Jašinsko jokios kliūtys nepalaužė: buvo paskleisti paniekinantys gandai apie bemokslį „kaimo kriauciuką“, pasišovusį

būti kunigu. Tuometinė valdžia manė, kad Petras savo tikslo vis tiek nepasieks, pro pirštus pažiūrėjo į jo pastangas. Juk tuo metu P. Čepas neturėjo net vidurinio išsilavinimo. Savo atkaklaus charakterio dėka Petras Čepas baigė Biržų vakarinę suaugusių vidurinę mokyklą. Gavęs Biržų evangelikų reformatų parapijos nukreipimą, įstojo į neakivaizdinius teologijos kursus prie Rygos universiteto. Tai buvo vieninteliai Pabaltijyje akademiniai kursai, kur buvo rengiami protestantų dvasiniai tarnautojai. Studijavo Rygoje, o grįžęs į Biržus praktikavosi Biržų evangelikų reformatų bažnyčioje, vadovaujamas senjoro kun. Povilo Jašinsko.

Studijos Rygoje prabėgo greitai: dienomis prityrusių dėstytojų paskaitos, naktimis, nakvynės pakviestam pas bendramokslis, diskusijos, pokalbiai teologinėmis ir kitokiomis temomis. Pagaliau, kaip rašė 1970 metų Evangelikų Bažnyčios Kalendorius, „1969 metais Biržų parapijai kartu su Nemunėlio Radviliškiu diakono pareigoms skirtas ir jas sėkmingai eina Petras Čepas iš Medeikių k., Biržų rajono“. 1971 m. liepos 25d. Biržų evangelikų reformatų bažnyčioje šventam ir atsakingam kunigystės pašaukimui Petrą Čepą pašventino senjoras kun. Povilas Jašinskas ir liuteronų vyskupas Jonas Kalvanas.

1981 metų spalio 4 d., per iškilmingas pamaldas Biržuose, dalyvaujant Vengrijos reformatų Bažnyčios vyskupui dr. Karoly Toth'ui, Maskvos patriarchui Leonidui, liuteronų kunigams ir vyskupui Jonui Kalvanui vyresniajam, kunigas senjoras Povilas Jašinskas, jau sulaukęs 92 metų, perdavė kun. Petru Čepui, atšventusiam 60-ties metų Jubiliejų, Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios vairą. Netrukus, 1982 m. gegužės

◀ *atkelta iš 11 p.*

19 d., paskutinis senosios kartos kunigas senjoras Povilas Jašinskas iškeliavo Amžinybėn.

Kun. Petruį Čepui kurį laiką tenka dirbti vienam. Bažnytinės spaudos nebuvo, o valdžios kontroliuojamoji, išskyrus neigiamą, kompromituojančią medžiagą, apie Bažnyčių veiklą išvis nerašydavo. P. E. Čepas, į Bažnyčią atėjęs sunkiu tikintiesiems laikotarpiu, neišpuiko. Neišvengė klaidų, tačiau mokėjo jas garbingai ir krikščioniškai pripažinti ir dėl jų atsiprašyti.

Su valstybine ir politine laisve į Lietuvą sugrįžo tikėjimo laisvė. Ji neatnešė gerovės Bažnyčiai, bet leido laisvai kibti į darbą ir rūpintis šia ir auštančia diena. Kun. Petras Čepas neliko nuošalyje. Būdamas vyresniuoju kunigu, Jis aktyviai dalyvavo Lietuvos evangelikų reformatų Sinodo suvažiavimuose Biržuose ir jų nutarimu palaimino ir viešai išventino naujos kartos pirmuosius teologijos studijas užsienyje baigusius Lietuvos evangelikų reformatų dvasininkus. Kunigas atsiveikino su parapijiečiais žvelgdamas šviesia viltimi į ateitį, jau turėdamas pamainą.

Susilpnėjus sveikatai, nuo 2003 m. įgijęs kunigo emerito statusą ir Lietuvos evangelikų reformatų Konsistorijos skirtą išlaikymą, pamaldų nebelaikė. Nuo 2007 m. gruodžio mėn. našlys. Iki paskutinio atodūsio ligos patale prižiūrėtas mylinčių sūnaus Viliaus rankų ir maldų apglėbtas, ramiai atsiveikino su šiuo pasauliu ir iškeliavo į Dangiškojo Tėvo namus Sekminių rytą – gegužės 23 d.

Kunigą Petrą Čepą atsiminsime, kaip sunkius laikus išgyvenusį Dievo Žodžio tarną - Kristaus karį, budėjusį poste atšiauriais Bažnyčiai laikais.

Su gilia užuojauta sūnui Viliui ir visiems artimiesiems Lietuvos evangelikų reformatų Sinodo vardu,

**Kun. Rimas Mikalauskas,
Lietuvos evangelikų reformatų
vicesuperintendentas**

DANUTĖ ALEKNIENĖ KULBYTĖ (1959 06 13-2010 05 05)

Žmogaus dienos panašios į žolę, jis žydi kaip laukų gėlė: vos paliečia ją vėjas, jos jau nebėra, ji išnyksta nepalikdama žymės. /Ps 103, 15-16/

Po ilgos ir varginančios ligos gegužės 5 d. iš mūsų tarpo pasitraukė Vilniaus reformatų parapijos narė Danutė Kulbytė Aleknienė.

Danutė gimė 1959 m. birželio 13 d. Neciūnų kaime, Biržų raj. reformatų Danutės Tamulėnaitės ir Jono Kulbių šeimoje, kur jau augo sūnus Algimantas.

Mokėsi Papilio vidurinėje mokykloje, žiemomis gyvendama bendrabutyje, nes Papilys buvo tolokai nuo namų. Baigė vidurinę 1977 metais, bandė stoti studijuoti muzikos – nepasisekė. Po metų įstojo į Naujosios Vilnios pedagoginę mokyklą, baigusi įsidarbino vaikų darželyje. 1984 m. ištekėjo už Stanislovo Alekno iš Zarasų krašto, gimė dukra Aistė. Šeimyninis gyvenimas nesusiklostė. Bet ir išsiskyrusi, palaikė draugiškus santykius su vyru, kartu švėsdavo šeimynines šventes, džiaugėsi anūkais Mykolu ir Povilu. Danutei mirus,

vyras labai išgyveno, jam pablogėjo sveikata ir po dviejų mėnesių atsiveikino su šiuo pasauliu...

Danutė Aleknienė Lietuvai atgavus Nepriklausomybę iš pradžių buvo įsidarbinusi privačioje firmoje, o 1994 metais pradėjo tarnybą Krašto apsaugos ministerijoje. Dirbo Mokymo ir personalo valdybos personalo vyresniąja specialiste, turėjo viršilos laipsnį. Bendradarbiai prisimena Danutę kaip nepaprastai nuoširdžią, visada pasirengusią padėti, mokačią džiaugtis kiekviena diena ir dovanojančią tą džiaugsmą

Po Šv. Kristoforo orkestro koncerto Lietuvos dienų metu Novgorodo filharmonijoje Danutė su prof. D. Katkumi, Vilniaus tautodailininkų bendrijos pirmininke R. Kraujaliene bei Novgorodo kamerinio orkestro dirigentu 2008 m.

2006 m. buvo išleistas kalendorius iliustruotas Danutės karpiniais. Iš kairės „Pavasario langas“, „Gaudžia pavasario varpas“

kitiems. Ji mėgo teatrą, poeziją, mokėjo daug liaudies dainų, buvo Tautodailininkų sąjungos Vilniaus bendrijos narė, rengė savo sukurtų karpinių parodas, dalyvaudavo parodose greta kitų šiuolaikinių Lietuvos popieriaus karpinių meistrų. Jos karpiniai buvo vertinami kaip itin meniški, perteikiantys puošnų gamtos pasaulį. 2008 m. birželio mėn. dalyvavo Novgorode vykusiose Lietuvos dienos, mokė

karpinių meno novgorodiečius.

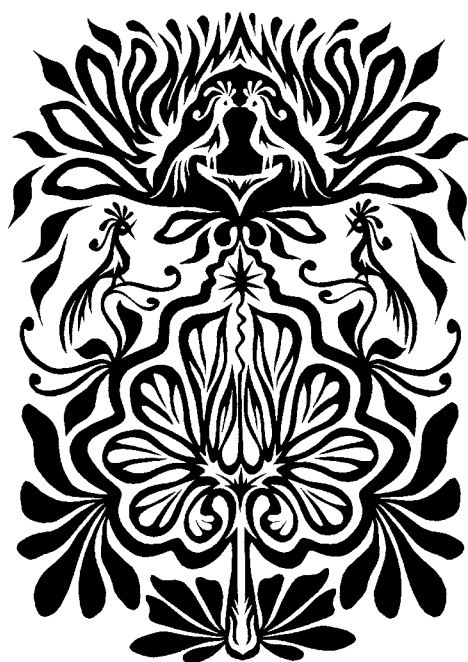
Ji iškeliavo gegužės 5 d., prieš metus atšventusi penkiasdešimties metų jubiliejų. Buvo pašarvota Vilniuje, Lietuvos kariuomenės Šv. Ignoto bažnyčioje, o paskui Biržuose. Gegužės 8 d. Danutė Kulbytė Aleknienė, kun. Sigitai Švambarienei atliekant laidotuvių liturgiją, buvo palydėta į Semeniškių kapines ir atgulė amžinam poilsiui šalia senelių Kulbių ir

Tamulėnų...

Liūdime kartu su artimaisiais ir reiškiamo gilią užuojautą Jos tėveliams, broliui, dukrai, vaikaičiams.

Danutė visada liks mūsų atmintyje kaip šviesus, sąžiningas, kūrybiškas, gyvenimą ir artimą mylintis Žmogus.

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

Karpinių meno Danutė moko novgorodiečius

TARIAME SUDIE JONUI JASIUKĖNUI 1928 04 11–2010 08 13

Man gyvenimas – tai Kristus, o mirtis – tik laimėjimas. Bet jei aš, gyvendamas kūne, dar galėčiau vaisingai pasidarbuoti, tai nebežinau, ką pasirinkti. /Fil 1, 21-22/.

Šie žodžiai iš apaštalo Pauliaus laiško filipiečiams labai tinka mus rugpjūčio 13 d. palikusio Vilniaus ev. reformatų parapijos signataro, sakytojo, vieno iš „Vilniaus reformatų žinių“ įkūrėjo ir leidėjo Jono Jasiukėno gyvenimui apibūdinti.

Jonas Jasiukėnas gimė 1928 m. balandžio 11 d. Pagervėlės kaime, Nem. Radviliškio parapija, reformatų Katrės Krikščikaitės ir Jokūbo Jasiukėno šeimoje. Tėvas – Jokūbas Jasiukėnas ilgus metus su savo tėvais gyveno Rusijoje, Sankt Peterburge, dirbo geležinkelyje, turėjo absoliučią klausą, grojo geležinkeliečių pučiamųjų orkestre. Grįžęs į Lietuvą dažnai giedodavo apsiduose, laidojant kaimo žmones.

Motina – Katrė Krikščikaitė kilusi iš Kilučių kaimo, netoli Biržų. Katrės ir Jokūbo Jasiukėnų šeimoje augo trys sūnūs: Arvydas, Jonas ir Kostas. Kostas mirė jaunas, tesulaukęs 16 metų. Arvydas mirė prieš keturis metus. Abu broliai palaidoti Pelaniškių kapinėse.

Vidurinis sūnus Jonas lankė Nemunėlio Radviliškio pradžios mokyklą. Vėliau mokėsi Biržų gimnazijoje. Tuoj po karo, 1946 m. įstojo į Kauno Vytauto Didžiojo universitetą (vėliau perorganizuotą į Kauno politechnikos institutą), 1951 m., išklaušęs visą pramoninės ir civilinės statybos kursą, baigė ir įgijo inžinieriaus statybininko specialybę.

1959 m. Jonas Jasiukėnas vedė Mariją Birutę Kriškiūkaitę iš Dirvonakių kaimo, susilaukė dukters Rasos.

Nuo pat ankstyvos jaunystės Jonas domėjosi muzika ir dar studentaudamas iš savo stipendijos nusipirko gerą, vokišką smuiką ir išmoko juo griežti. Užėmę Vokietiją rusai plėšė parduotuves, ir taip Saksonijos krašte pagamintas smuikas pateko į Lietuvą. Šiuo metu

senelio smuikeliu mokosi groti Jo anūkė Katrin Oesterwinter). Po studijų baigimo Jonas Jasiukėnas visą laiką dirbo Žemės ūkio ministerijos statybos skyriaus viršininku, vyresniuoju specialistu. Domėjimasis muzika neblėso: Jonas ministerijoje susikūrusiame pučiamųjų orkestre grojo saksofonu.

J. Jasiukėnas visuomet buvo aktyvus visuomenininkas. Dirbdamas ministerijoje kartu su kitais planavo ir kūrė sodų bendriją „Šilėlis“. Išėjęs į pensiją labai pamėgo sodininkystę: augino dekoratyvinius krūmus, skiepydavo vaismedžius. Visą laiką džiaugdavosi, galėdamas būti gamtoje.

Grąžinus Vilniaus reformatų bažnyčią, Jonas Jasiukėnas visomis jėgomis stengėsi prisidėti prie jos atkūrimo. Jo veikla buvo be galo reikalinga parapijai. Ypač tais sunkiausiais atsikūrimo laikais, kai

reikėjo tvirtos ir aiškios pozicijos. Nesitaikstė su melu, neteisybe, tvirtai gynė savo pozicijas, dėl tiesos, dėl tikėjimo teko net skaudžiai nukentėti. Jonas buvo paruošęs Bažnyčios įstatus, daugybę dokumentų dėl parapijos įteisinimo, pastatų atgavimo. Nesant kunigų, juos pavaduodavo patarnaudamas parapijoje Dievo Žodžiu, palydėdavo brolius ir seses į paskutinę žemišką kelionę. Susibūrus parapijos chorui, giedojo jame, ieškojo evangeliškų, tinkamų reformatams giesmių, svajoto išleisti Giesmyną ir gal 10 metų stropiai dirbo šia linkme. Surinko ir paruošė spaudai virš 700-ų šimtų giesmių su melodijomis ir tekstais.

Mes tikime, kad Jonas išeidamas pas Viešpatį, pasitikėjo Juo, ir Kristus buvo kartu Jo paskutinėmis žemiško gyvenimo dienomis. Jono darbai, Jono mokymas, Jono skelbtas Dievo Žodis – paguodžiantis, nuoširdus, paprastas, giesmių melodijos ir visa Jo žemiška veikla ilgai išliks visų mūsų širdyse ir prisiminimuose. Gyvendamas kūne, Jonas vaisingai pasidarbavo, buvo mums visiems labai reikalingas, o Jam išėjus pas Viešpatį, išsiskyrimas su Juo – didžiulė netektis mums. Bet Jam, Jo sielai – tik laimėjimas.

Nuoširdžiai užjaučiame žmoną Marytę, dukrą Rasą, vaikaitę Katrianą, netekus visiems mums brangaus ir mylimo Žmogaus.

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

A.A.

Gegužės 22 d., į gimtuosius Biržus sugrįžo mūsų buvusios parapijietės ALMOS ONOS STUINAITĖS MACIUKIENĖS ir jos vyro palaikai. Velionė Alma, sulaukusi 88 metų, mirė JAV 2009 m. liepos 12 d., vyras buvo miręs prieš dešimtmetį.

Mačiukų palaikai, parvežti dukters Sigitos Tylienės Šlutienės, buvo palaidoti Biržų senosiose reformatų kapinėse, ant Širvėnos ežero kranto, kurio pakrantėmis ir piliakalnio takeliais daug metų buvo vaikščiota... Užjaučiame juos pažinėjusius ir mylėjusius.

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

I N F O R M A C I J A

Vyriausybė 2011 metams Lietuvos religinėms bendruomenėms paskyrė 1,8 mln.

Vyriausybė Lietuvos religinėms bendruomenėms paskirstė 1,8 mln. litų, kurie bus skirti bendruomenių, bendrijų ir centrų maldos namams atstatyti ir kitoms reikmėms.

Finansų ministerijos siūlymu didžiausia šios sumos dalis – 1,6 mln. litų – atiteks Lietuvos Vyskupų konferencijai.

Kitoms tradicinėms religinėms bendruomenėms paskirstyti likę 200 tūkst. litų:

Lietuvos stačiatikių (ortodoksų) arkivyskupijai – 92,1 tūkst. litų;

Lietuvos sentikių bažnyčios aukščiausiajai tarybai – 23,5 tūkst.;

Evangelikų liuteronų Bažnyčios konsistorijai – 21,4 tūkst.;

Lietuvos musulmonų sunitų dvasiniam centrui – 11,7 tūkst.;

Šv. Juozapato Bazilijonų ordino Vilniaus vienuolynui – 10 tūkst.;

Lietuvos karaimų religinei bendruomenei – 10 tūkst.;

Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios sinodo kolegijai – 7 tūkst.;

Evangelikų reformatų Bažnyčios *Unitas Lithuaniae* sinodui – 7 tūkst.;

Lietuvos žydų religinei bendrijai – 7,7 tūkst.;

Kauno žydų religinei bendruomenei – 2 tūkst.;

Vilniaus žydų religinei bendruomenei „Chassidie Chabad Lubavitch“ – 1 tūkst. litų.

Tokie asignavimai kasmet skiriami okupacijos metais sunaikintiems ar apleistiems religinės paskirties objektams bei institucijoms atkurti ir kitoms reikmėms.

■ **Gegužės 29 d.** Biržų ev. reformatų bažnyčioje buvo pakrikštytas Dovydas Kristupas Vaitiekūnas, vilniečių Rūtos ir Giedriaus Vaitiekūnų sūnelis.

■ **Birželio 5 d.** Nem. Radviliškio mokyklos 420-ojo jubiliejinio gimtadienio oficialus šventės atidarymas vyko ev. reformatų bažnyčioje. Istoriniai šaltiniai mini, kad 1590 metais prie reformatų bažnyčios jau veikė LDK kunigaikščio Kristupo Mikalojaus Perkūno įkurta mokykla evangelikų reformatų vaikams. Renginio pradžioje bažnyčioje susirinkusius radviliškietius ir svečius pasveikino viduramžių drabužiais pasirėdę šokėjai. Jubiliejaus dalyvius palaimino Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios gen. superint. kun. Rimas Mikalauskas, sveikinimo žodį tarė kun. Sigita Švambarienė, mokyklos bendruomenę sveikino Seimo narys Valdemaras Valkiūnas, rajono mero pavaduotojas Aurimas Frankas, giesmes pagiedojo Biržų vargonininkės Jūratės Duderienės vadovaujamas evangelikų reformatų ansamblis.

■ **Birželio 7 d.** – liepos 1 d. Lietuvos Technikos bibliotekoje, Šv. Ignoto g. 6, veikė Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo ir Vilniaus reformatų bažnyčios gražinimo tikintiesiems 20-sioms metinėms skirta REFORMATŲ LIETUVIŠKOS PERIODINĖS SPAUDOS PARODA.

■ **Birželio 18 d.** Vilniaus universiteto Komunikacijos fakulteto baigimo diplomai ir bakalauro kvalifikacija suteikta parapijietei Viktorijai Liauškaitei, o birželio 19 d. to paties universiteto Matematikos ir informatikos fakulteto baigimo diplomai įteikti Sirvydui Dagiui ir suteikta statistikos bakalauro kvalifikacija.

■ **Birželio 27 d.** Vilniaus parapija sveikino kleboną Tomą Šerną, Lietuvos reformatų Sinodo išrinktą

Lietuvos reformatų Bažnyčios generaliniu superintendentu, ir bakalaure Viktoriją Liauškaite, apsigynus diplomą apie Lietuvos reformatų bendruomenę.

■ **Birželio 30 d.** Kėdainių evangelikų reformatų bažnyčioje vyko vienintelis Lietuvoje unikalaus kolektyvo iš JAV – varpelių orkestro „Southminster Ringers“ koncertas.

■ **Birželio pirmomis dienomis vyksiamame 50-ajame Krokuvos kino festivalyje žymiajam filmininkui, poetui Jonui Mekui už nuopelnus pasauliniam kinui buvo įteiktas festivalio apdovanojimas „Slibinų slibinas“ – Krokuvos miesto simbolis.**

■ **Liepos 17 - 24 d.** Nem. Radviliškyje vyko tradicinė reformatų vaikų vasaros stovykla „Dovydo giesmė“, direktorius – Žydrūnas Kamarauskas, dvasinis vadovas – kun. Raimondas Stankevičius.

■ **Liepos 24 d.** Reformatų senjorų draugija buvo pakvietusi vilniečius į ekskursiją po Prezidentūrą. Ekskursantai buvo maloniai nuštevinti vadovui pradėjus pasakojimą apie Lietuvos prezidentus nuo stendo su prezidento Antano Smetonos nuotrauka prie Biržų reformatų bažnyčios, kurioje įamžinti, po superint. Povilo Jakubėno laikytų pamaldų, prezidentas, jį lydėję asmenys, biržiečiai, kiti svečiai.

Sveikiname parapijietes

VANDĄ KUTRAITĘ BARANAUSKIENĘ
liepos 20 d. atšventusių 80 metų Jubiliejų;

ONĄ PALŠYTĘ ŠPIRKOVIENĘ
rugpjūčio 16 d. atšventusių 90 metų Jubiliejų.

*Linkime sveikatos, geros nuotaikos
ir Viešpaties palaimos!*

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

Sveikiname

Parapijiečius EDITĄ IR GIEDRIŲ VALINTĒLIUS,
kovo 5 d. gimus dukrelei Urtei.

Radviliečius VIJŪNĘ IR KORNELIJŲ ŠIŠLAS,
birželio 2 d. susilaukus sūnelio Margirio.

Lietuvos reformatų Bažnyčios vadovybė:

Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios
Unitas Lithuaniae
Sinodo Konsistorijos
prezidentas

krt. dr. Mykolas Mikalajūnas
mob. 8 686 24 562

Lietuvos reformatų dvasininkai:

Gen. superintendantas

kun. Tomas Šernas
gyv. Vilniuje, tel. 213 1810
mob. 8 687 56 846

Vice-superintendantas

kun. Rimas Mikalauskas
gyv. Biržuose, mob. 8 686 66 383,

kun. Raimondas Stankevičius
gyv. Vilniuje, tel. 8 5 240 6595
mob. 8 655 43 678

kun. Sigita Švambarienė

gyv. Biržuose, mob. 8 681 66 661

kun. Tomas Sakas

gyv. Klaipėdoje, mob. 8 656 45 016

kun. dr. Kęstutis Daugirdas
(gyv. Vokietijoje)

diak. Gitana Gasiūnaitė

gyv. Prahoje
el. p. saules_miestas@yahoo.com

lekt. Evaldas Tamariūnas

gyv. Vilniuje, mob. 8 682 12 375

Parapijos vadovybės telefonai:

Seniūnų tarybos pirmininkė

Vida Cupreva 236 3224 d.,
mob. 8 673 04 537,

pavaduotoja Danguolė Juršienė

219 1109 d., 241 6981 n.,

mob. 8 612 20 402

Seniūnės:

Dalija Gudliauskienė

242 9118, mob. 8 685 74 951,

Donata Indriūnaitė

mob. 8 673 84 929

Olga Tamulėnaitė

277 0314, mob. 8 626 50 879

Laiškus redakcijai galite rašyti

Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius

Dalijai Gudliauskienei

El. paštas: dalija@mail.lt,

Parengė Dalija Gudliauskienė,

Korektorė Dalia Pronskietytė

Leidėjas:

Vilniaus ev. reformatų parapija

Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taisy ir trumpina
savo nuožiūra

9 1772029 5120001